

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Покладнєва Анатолія Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) припису пункту 9 частини другої статті 7 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“

м. К и ї в
8 липня 2020 року
№ 141-2(П)/2020

Справа № 3-100/2020(204/20)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича – доповідача,
Лемака Василя Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Покладнєва Анатолія Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) припису пункту 9 частини другої статті 7 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–XII (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 45, ст. 425) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Головатого С.П. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Покладнъов Анатолій Петрович (далі – Заявник) звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/204 від 25 травня 2020 року) перевірити на відповідність статтям 16, 21, 24 Конституції України припис пункту 9 частини другої статті 7 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–ХІІ зі змінами (далі – Закон № 3551–ХІІ).

Згідно з пунктом 9 частини другої статті 7 Закону № 3551–ХІІ до осіб з інвалідністю внаслідок війни належать також особи з інвалідністю з числа: „9) осіб, залучених до складу формувань Цивільної оборони, які стали особами з інвалідністю внаслідок захворювань, пов’язаних з ліквідацією наслідків Чорнобильської катастрофи“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає, що Заявник є учасником ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС 1 категорії, особою з інвалідністю І групи.

2.1. У травні 2019 року Заявник звернувся до Управління соціального захисту населення Бориспільської районної державної адміністрації Київської області (далі – Управління) із заявою, в якій просив надати йому статус інваліда війни та видати посвідчення інваліда війни як особі, яка брала участь у ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС у складі формувань Цивільної оборони.

Управління відмовило Заявникові в задоволенні заяви на підставі того, що Заявник не надав документів на підтвердження своєї участі у ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи саме у складі формувань Цивільної оборони.

2.2. Київський окружний адміністративний суд рішенням від 21 листопада 2019 року відмовив Заявникові в задоволенні позову до

Управління, зокрема, з огляду на те, що «документи, які позивач долучив до своєї заяви щодо набуття статусу особи з інвалідністю внаслідок війни, належним чином підтверджують його статус учасника ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС та настання інвалідності у зв'язку з тим, що він брав участь у таких заходах та на нього поширюються пільги, гарантії і компенсації, передбачені Законом України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“. Проте належного документального підтвердження своєї безпосередньої участі у ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи саме в складі формувань Цивільної оборони позивач не надав».

Київський окружний адміністративний суд також зазначив, що „у разі зібрання додаткових доказів, позивач не позбавлений права повторно звернутись до органу праці та соціального захисту населення із заявою про визнання за ним статусу інваліда війни“.

2.3. Шостий апеляційний адміністративний суд постановою від 8 квітня 2020 року апеляційну скаргу Заявника залишив без задоволення, рішення Київського окружного адміністративного суду від 21 листопада 2019 року – без змін.

3. Заявник стверджує, що він „має право на належне соціальне забезпечення на рівні зі всіма іншими особами, які виконували службові обов'язки щодо ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС <...> у тому числі з військовослужбовцями, особами начальницького і рядового складу органів Міністерства внутрішніх справ і органів Комітету державної безпеки колишнього Союзу РСР, інших військових формувань, а також іншими особами, які виконували службові обов'язки щодо ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС у однаково небезпечних умовах та внаслідок цього зазнали непоправної шкоди для власного здоров'я і набули інвалідності“.

На думку Заявника, „вимога закону, яка для надання статусу інваліда внаслідок війни і відповідного вищого рівня соціального забезпечення визначає

<...> істотну умову надання такого вищого рівня соціального забезпечення – участь у ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС саме у складі формувань Цивільної оборони, є дискримінаційною, призводить до невиконання державою її обов'язку щодо подолання наслідків аварії на Чорнобильській катастрофи та порушує право на належне соціальне забезпечення“.

Стверджуючи про неконституційність припису пункту 9 частини другої статті 7 Закону № 3551–ХІІ, Заявник зазначає, що „гарантоване Конституцією України <...> право на рівність <...> було порушене визначенням у даному положенні Закону різного обсягу та рівня соціального забезпечення для осіб, які виконували обов'язки та роботи з ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи у однакових умовах та обстановці, але мали різний службовий статус, перебували у різних формуваннях, не належали до формувань взагалі“.

4. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Аналіз змісту долучених до конституційної скарги судових рішень свідчить, що гарантоване статтею 46 Конституції України право Заявника на соціальний захист не порушено, позаяк на нього поширюється дія приписів Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–ХІІ.

Стверджуючи про неконституційність припису пункту 9 частини другої статті 7 Закону № 3551–ХІІ, Заявник фактично висловив незгоду з судовими рішеннями, ухваленими в його справі, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень у контексті вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Покладньова Анатолія Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) припису пункту 9 частини другої статті 7 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–XII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**